

ærede Minister Ret i, at han, der ikke kjendes Handelsforholdene, maatte have den Opfattelse, at der nu var fremkommet en Situation, som var af en noget permanent Natur, og at der derfor fra Regjeringsens Side kunde være Opfordring til at skride ind paa en Maade, hvorved der standsedes noget med Fabrikationen, saa ikke Mange kastede sig ind i den udvidede Virksomhed og senere bleve lammede ved en Bestemmelse af denne Art. Jeg skal gjentage, at jeg ikke venter og ikke vil søge nogen Forandring foretagen i nærværende Lovforslag, men jeg siger kun, at for Dieblirket er det uden praktisk Betydning.

Teszen: Saalænge den nuværende irrationelle Bestatningsform skal vedblive, vil ogsaa Misforholdet mellem Afgiften af Brændevinsbrænding og Udsørselsgodtgjørelsen nødvendig vedblive periodisk at vende tilbage med Krav paa, at der deri gjøres Forandring. Det forekommer mig derfor, at den rette Maade at have begyndt denne Sag paa, da det nu er foreslaaet igjen at forandre Bestemmelsen i Loven af 24de Februar 1865 om Udsørselsgodtgjørelse, havde været den, at man først var kommen med et Lovforslag om at gaa over til Udbyttebestatning istedetfor Rarumbestatning. Om denne Sag blev der jo for 10 Aar siden ført meget levende Kampe, ikke blot her i Thinget men ogsaa udenfor Thinget, mellem de store og de smaa Brænderier, idet de smaa Brænderier, efterhaanden som der behøves større og større Maskiner og kostbarere Indretninger for at frembringe det Produkt, som indvundes af Brændingen, ville lide Tab eller rettere sagt: de ville i Grunden efterhaanden ganske forsvinde. Derved ville altsaa ogsaa Brænderierne paa Landet gaa bort. Tidligere har det imidlertid været antaget, at det vilde være gavnligt, om vi kunde have Brænderier paa Landet. Det ligger jo imidlertid ikke for nu at komme ind paa det hele, store Spørgsmaal om Udbyttebestatningen; men jeg vil blot gjøre den Bemærkning, at det forekommer mig, at der, naar der viser sig Trang til at hæve det Misforhold, der er mellem Bestatningen og Udsørselsgodtgjørelsen, var Anledning til at tage under Overveielse, om man da ikke nu efter 10 Aars Forløb endelig havde faaet prøvet de Apparater, om hvis Godhed der dengang var Tvivl, jaaledes at man nu kunde komme til en mere rationel Bestatningsform. Dernæst vil jeg bemærke, at det er meget tvivlsomt, om det Forhold, der nu foreslaas truffet mellem Brændevinsbestatningen og Udsørselsgodtgjørelsen, virkelig er det rette. Den ærede sidste Taler gav den Oplysning, at det Forholdstal, som her var udsundet, berøede paa en Opgivelse fra Brænderierne, at det Middeltal af 25 Potter, som nu skulde

lægges til Grund, hidrørte fra, hvad der var opgivet fra Brænderierne, men det er, forekommer det mig, i og for sig noget mangelfuldt, at man støtter saadanne Beregninger paa de Bestattedes et Opgivende af, hvormeget Udbytte de faae. Jeg har set af de statistiske Beretninger, at Gjennemsnitstallet for 1879 af de Potter, der vare frembragte pr. Td. Rarrum af Brænderierne, var 21 Potter, men jeg har forgjæves søgt Oplysninger om, hvorledes man veed, at det har været 21 Potter, hvorledes man er kommen til Rundskab om, hvormeget Udbytte hvert Brænderi faar pr. Td. Rarrum. Det har jeg ikke kunnet finde nogen Oplysning om, men det er jo muligt, at det hidrører fra Brændevinsbrændernes egne Opgivelser, og da tillader jeg mig at tro, at det ikke er en suldfommen sikker Maalestof for det virkelige Udbytte, ligesaalidt som jeg nogenstunde tror, at den Indtægt, som der opgives af Skatteyderne, er en rigtig paalidelig Maalestof ved Indtægtsbestatning. Det er, forekommer det mig, noget tvivlsomt, om det ikke vilde være rettere at komme til et Middeltal af 30 Potter (Brafch: Middeltal?), ja, Middeltal af 30 Potter istedetfor af 25 Potter; thi efterhaanden som de store Brænderier udvikle sig og bruge mere og mere brændevinsgivende Stoffer, vil det maaffe nok ikke være saa vanskeligt at finde nogle, som maaffe ogsaa ad den Vej kunde staffe sig Indtægt ved at undervise deres Kollegaer i, hvorledes det virkelig er muligt at bringe 36 Potter ud pr. Td. Rarrum. Der blev under de Forhænderinger, som fandt Sted i 1871, idetmindste opgivet fra flere Brænderier, at der var Brænderier, hvor der blev tilveiebragt et Udbytte baade af 32, 33, 35 ja 36 Potter. Hvorvidt disse Opgivender vare paalidelige, tør jeg naturligvis ikke sige; men de spillede ind med, som det ærede Medlem, ligeoverfor hvem jeg havde den Ære at være af en ganske vistnok Mening med Hensyn til Udbyttebestatning, vistnok vil erindre. Det er, foruden at jeg ganske kan tiltræde, hvad den ærede første Taler yttrede, mit næste Ønske, at der snart fra den høitærede Finanzministers Side maatte fremkomme et Lovforslag om Udbyttebestatning. Spørgt er det forekommet mig noget tvivlsomt, hvorvidt der egentlig var særdeles Anledning til i det Hele at tilstaa Udsørselsgodtgjørelse. Jeg kan ikke se rettere end, at selv om ingen Udsørselsgodtgjørelse tilstodes, saa maatte der kunne ske Udsørsel af Brændevin til saadanne Lande, hvor Bestatningen af Brændevin er høiere end hos os, og hvor Indsørselstolden ikke er høiere, end at det vilde kunne betale sig for vedkommende Producenter her at udsøre Brændevin. Det er desuden maaffe meget tvivlsomt, hvem der egentlig nyder godt af denne Udsørselsgodtgjørelse. I de allerfleste Tilfælde sker jo Udsørselen til Skibs-